

K573/925.

Hauva martius 8. 1852.

Kedves barátom! Örülök, hogy február 23-^{án} ra-
post levelekre február 23-^{án} csaknyán válaszol-
tal; a nagy sietség ugyan nem sarkozik erénye-
id köre, a pontosaság sem gyenge oldalad: hanem
most az egykor csaknyán megelegedve vagyok. 20
nap múlva már válasszok és csaknyán válasszok!

Igen bölcsen sened: hogy elvessz tenn-
üveggedes, melyen az feresének vagy begalált is
sárgának lávó a világos. De a világ barátom
kedves az éle! csak az ember legyen ember!

Ája! te csak a boldogság jövő min-
dig! könyű sened beszélni, hogy én menjek
hozád! mennék hirony ha lehetne! Kellene csak
sened anyai predikáció irni és a mi legyöbbs el-
s mondani, tudom istenem hogy nem jussa esed-
ke a farsangolás. Arván anyira vagy se épen
én tölem min én te töled; ha lámi arass
jőj! ha pedig nem hái hallgass! Arván ne is
beszélésed én elősem az öörrevalóságos, men
ar is jobb min a senem. Arván ha a napi fi-
desis nem arar bejőim, s mindén eurátor és egy-
háit: rifarad az executióban, magam fogok a
dologhoz, s igetkezem kedves hivesem, hogy ha
meg nem feresnek, majd be feresnek én netis is
alant a polgárisval, az öörrevalóságban pedig
az ir issemet. Hapnál probatum est. —

Arán éjen most meuni! Hullo-e, o'ros em-
ber nem válassza martiny meg február az
usarásra; hanem arbor rándul ki nagy félbes
éirre miden peros az us. — éjen most volnam
oda, is a fompidban, hái kedden kezdem
hombasou végersem az usarás irvonnaxó zivonas
ei félvéfelen; hányasatván a Tifanis habjam
Rei éjjel ei harmatfel nap, ei nagy megnáshasod-
ván az usou hogy alig lást a femenemel: fü-
leumel hála issemet még ei lást igen jól:) Ará
ne rivánd az barásam! hogy ityentor ei usnat
induljat, amigy bolondjában. —

A nagydaraj vajdával tehát még az
anyira nagy? e'jt, ne origánykodjal! hiszen más
ei a me'ereset ei lássam belöle; Nagy Ignác
cimálga; mondhasam ügyes léi!

A kedves Romádassony az ei. kedves
komamánny. csótolja. gyermekivel együtt, ei pedig
tegedet ei a teidek öleltek. Lssam aligou meg!

Uőiraj: Ah! nagyon ne beszélj! esakugyan
jár volna az valami kalandor az ei nevem-
ei képenben? Ez kütörös historia! most már
másodszor van ferencsein nem ei leumi ei! De-
mélem aronban. hogy es elegans desék fiestó
vole ei nem olgyan min az antecessora, ki
alig vole ki a piporból s még a melles bak-
Éanesban, melyet az eperges: /! / ávriból habadi;

sors ki, egyébe mindene oda vesven. Ba-
rásom! én ebben a sors quinyjás latorom ki
errel az ararja mondani: hogy ideje vol-
na már egymás meglatogatomuk. Noha,
kerd el! — Hanem én sajnad esudálhorom,
hogy az az ember, ki az mondta hogy
ő Toupa aronul meg nem kövösened, ki
dobarrai is ellegerein előb ruhobödeöl.
Allalmasin hársiat éret egyet az az
ember, s kán ki ararar rabolni. — Aron-
ban tudom hogy midén belesse te rá sem
nevel! A te nevedben is femély edben még
eddig nem jár is senki nálam; de remélem
hogy a nyáron én is vesesülmi fogot e jelen-
sében. — En arros háliból az isen isans,
sendesen kétes meenét a templomba; min-
tudom te is forgalmasan járad az osáras,
mikor a p-sent-Toupa oer jár. Milyen vol?
ah! barátom az nem cheen más, minis Cad
Mania Penreut; az irót arnyéta. Az
jisesse meg! vigyass, valami irodalmi fe-
seneselenség ér. — Vnem vele!

